

- „Hiszem, ha látom”, ha már tapasztaltam, ha sokan mondják, ha szimpatikusnak tűnik az, aki mondja... Mégis kiderülhet, hogy nem igaz, vagy ha igaz, akkor sem alkalmas arra, hogy rábízam magam (ad valamit, de az kevés, elmúlik...).
- o Mit hisznek? „Biztos a halál”, mégis úgy él a hitetlen ember, hogy nem számol vele. A „carpe diem” szemlélet már számol a halállal, de az ítélettel (Zsid 9,27) már nem. Aki az ítélettel is számol, keresi, hogyan jöhetne jól ki belőle; jó cselekedetekben vagy a „majdcsak lesz valahogy”-ban reménykedik („én, reméljük, megúszom”).
- 11,1: valóság / merészség (→ bizalom). „Remélt dolgok”: nem azért, mert bizonytalan, hanem mert még nem látjuk. A hit éppen az, hogy azt, amit nem látunk, valóságnak tudom tartani, és rá is tudom bízni magam.
- o Amiről Isten beszél, amit ad, azt csak úgy tudom elfogadni (rábízni magam, engedelmeskedni), hogy leteszem a látható, magam vagy mások által készített biztosítékokat. Ez (kívülről nézve) merészség. Példák a hithősök (11. fejezet: ki hogyan volt „merész”), de Isten tőlünk is várja ezt a merészséget. Nem akármire: arra, hogy azt tegyük, amit Ő parancsol.
- o Alapja az, hogy magában Istenben bízom.
- o Ő fog azután „jó bizonyítást” adni, megerősíteni, táplálni a hitemet, hogy tovább is követhessem
- A világot Isten szava alkotta. Arra, hogy nem magától lett, nem hívők is rájöttek („intelligens tervezés”), mégsem az élő Istent találták meg, hanem pl. „védikus tudományt” gyártottak belőle. „Az Ő örök hatalmát és istenségét” (Róm 1,20) kellene meglátni, de nem teszik, „úgyhogy ők menthetetlenek”.
- o „A nem láthatóból állt elő a látható” („nem a megmutatkozóból / jelenségekből”). Eljutottak oda, hogy az anyag nem anyagi alkotórészekből áll, matematikai formulákkal írható le. – Isten szava nem a formula, hanem az, hogy „legyen”. A formula emberi ésszel megérthető, a „legyen” hatalma – az, hogy erre valóban lesz – nem, csak hit által.
- o Azaz: „remélt dolgokban való bizalom” által. Mindent, amit Isten tett vagy tesz, úgy tudunk elfogadni, hogy remélem azt (biztos vagyok benne), ami Őnála, a láthatatlan világban van, és hogy abban engem is részesíteni akar. – Összekapcsolja Isten e világban végzett cselekedeteit (amik megláthatók, megérthetők) azzal, ami „odaát” van. Ez által a hit által jutok el hozzá.
- Ez a hit volt meg Ábelben és a többiekben is. Hitte, hogy az ő áldozata nem az ő (jó)cselekedete, amiért Isten kegyelmesen tekintene rá, hanem Isten cselekszik abban is, ahogy ő bemutatja az áldozatot. „Csak azt adtuk neked, amit kezedből kaptunk” (Dávid). Nemcsak úgy, hogy Ő „gondoskodott az áldozati bárányról” (Ábrahám), hanem úgy, hogy Ő benne van abban („ez az én testem... ez az én vérem”). Ez – amit Isten cselekszik – van kapcsolatban a „remélt dolgokkal”.
- o Így nyerhetett bizonyítást Ábel arról, hogy ő igaz: Isten a „nevét adta” az ő áldozatához. „Ez az enyém”: Isten így tesz bizonyítást. „Ez az én szeretett Fiam...”.

- Énók elragadásával is Isten tesz bizonyosságot arról, hogy ő az Övé, és hogy kedves. Ő volt az első, aki (testi halál nélkül) elragadtatott. Előtte nyert bizonyosságot – hit által. Abba ragadtatott el, amiben már bizonyos volt. Mi sem a bizonytalanba fogunk menni. – Aki nem ragadtatott el (hívó), az „hitben halt meg” (13. v.), „távolról üdvözölve” az ígéreteket.
 - o Az ígéretekből a megváltás beteljesedett, a „remélt dolgok”, az örök élet a földi életben elkezdődhet, és a jövőben teljesedik be – így van kapcsolat a mi életünkben is Isten itteni cselekedetei és a jövőbeli remélt dolgok között.
- „Hinnie kell, hogy ő van” – ennyi elég. De: hinni kell, azaz keresni azt, amit ennek alapján remélni lehet. Ez pedig a vele való kapcsolat. Ezt a keresést jutalmazza meg Isten: ha valaki elszántan keresi, nem nyomja el magában, elégszik meg olcsóbb dolgokkal, amit akár a világ, akár a vallásosság kínál.